

Beeld/spraak

Frank BAHNMÜLLER / Jozefien VAN HUFFEL

SINT-NIKLAAS | Zolang je kin kan rusten op het achterhoofd van je vader. Zolang je handschoenen aan touwtjes uit je mouwen bungelen. En zolang niemand het je kwalijk neemt dat je op een vuilnisbak gaat staan. Ja, minstens zolang kan het verhaal van een zeventien eeuwen oude bisschop pure magie zijn. En langer. Want als Sint-Nicolaas van Myra aankomt, op de Grote Markt van Sint-Niklaas of elders, houdt hij niet alleen van brave kinderen. Ook van opa's met blinkende ogen. En mama's die mee hun keel openzetten.

LEZERSBRIEVEN

Reageren op artikelen in deze krant? U kan schrijven of mailen (met vermelding van uw naam en adres) naar: **KERK & leven**, Halewijnlaan 92, 2050 Antwerpen of lezersbrieven@kerknet.be

Celibaat

KERK & leven, 23 OKTOBER 2013

Allemaal goed en wel, dat krampachtige verdedigen van het priestercelibaat, maar al zestig jaar lang stel ik vast dat het steevast onze beste priesters zijn die uitreden of aan de kant worden geschoven omdat ze het celibaat niet onderhouden.

Wat moeten we daarvan denken? Celibaat aanbevelen, oké, maar maak er alstublieft geen verplichting van. Bovendien is er veel hypocrisie. Ik kende enkele pastoors die een vriendin hadden en de hele parochie wist dat, maar zweeg. Was dat dan ideaal?

Marie-Christine GOTTIGNY,
via e-mail

Toornige God

KERK & leven, 9 OKTOBER 2013

Met verbazing en verwondering las ik in *Vraag het aan Theo* over het geweld in de Bijbel. Uw commentaar spreekt mijn inziens nog vanuit het oudtestamentische godsbegrip: een God die strijdt om, desnoods door oorlog en geweld, zijn volk een plaats te

geven. Een God dus die vertoorn kan zijn, partijdig is en die kiest voor de zwakken en slachtoffers, voor zijn uitverkoren volk.

Hoe kan God echter tegelijk toornig en liefdevol zijn? Het beeld van God in het Oude Testament is geschreven vanuit een dualistisch godsbesef. God zelf was en is niet toornig, maar het menselijke bewustzijn was toen nog niet klaar om de Ene als eenheid van Liefde te begrijpen. Vanuit hun emoties, passies en overwegingen dachten de mensen toen dat God ook zo zou zijn.

God trachtte de mens altijd te leiden vanuit Liefde en Waarheid, als een Vader. Jezus was de eerste die dat bewustzijn ten volle kon integreren, toepassen en op de juiste manier overbrengen op zijn toehoorders. Die konden dat, vanuit hun oudtestamentische bagage, evenwel ook maar gedeeltelijk begrijpen.

Dat „de weg die God gaat met de mens ingrijpend veranderde sinds Jezus' boodschap”, houdt geen steek. God – de eeuwige onvoorwaardelijke Liefde – is eeuwig en onveranderlijk. Wel

wijzigt het menselijke besef daarvan. Dat is iets totaal anders dan dat God zou veranderen. God kiest geen partij. Ook Jezus deed dat niet. Hij sprak met iedereen die wilde luisteren: tollenaar en boer, arm en rijk, zieken en gezonden, mannen en vrouwen. Gods vaderlijke liefde is er voor iedereen in even grote mate, maar het individuele geloof en de overgave bepalen in welke mate de mens die liefde in zijn leven toelaat.

Gods Liefde is de enige Waarheid. Wie zich daartegen verzet, verzet zich tegen zijn innerlijke natuur en ervaart pijn en strijd. Wie zijn liefde wil ontvangen, verbindt zich met zijn ware wezen (we zijn naar Gods beeld geschapen) en ervaart innerlijke vrede.

Maria DE WOLF, Sint-Niklaas

Uitvaartmis

KERK & leven, 30 OKTOBER 2013

Ik ben het eens met wat lezer Géry Van de Velde schrijft, maar ik vind dat hij zich niet meer moet afvragen of hij een

wilsbeschikking mag opmaken om na zijn overlijden een uitvaartmis te krijgen door een priester van de parochie, een beschikbare priester uit een naburige parochie of bisdom, of een pater uit een kloostergemeenschap. Dat moet volgens mij een recht zijn. Nu wordt echter zelfs geweigerd een uitvaartmis te laten verzorgen door een priester die dat wenst te doen, omdat er in de federatie werd beslist dat een uitvaart alleen wordt toegestaan met een gebedsviering. Die beslissing werd genomen zonder naar de mening van de gelovigen te vragen. Daarom moet iedere gelovige die dat wil een eucharistieviering eisen en moet die eis worden ingewilligd.

Victor VAN DER VLOET,
Sint-Genesius-Rode

Fietsenstallingen

KERK & leven, 30 OKTOBER 2013

In *Klapstoel* vertelt Joris Polfiet dat we te veel rekening houden met wie toch niet naar de zondagsmis komt en in zijn column schrijft

Jan Becaus dat sommige krimp-scenario's dodelijk zijn voor de perceptie van Kerk en geloof. Beiden raken gevoelige snaren.

Het is inderdaad zeer on dankbaar en energieverblindend je uit te sloven voor wie toch niet naar de zondagsmis komt. Soms echter – bij doopsels, eerste communies, vormsels – zijn die mensen, meestal met hun kinderen, er wel. En als ze er dan zijn, willen ze erbij horen en proberen ze God een plaats in hun leven te geven.

Het Romeinse missaal en de herwerking ervan is deze mensen wellicht vreemd. Zij zoeken met hun kinderen een warme Kerk, een plaats waar ze welkom zijn en waar ze eerlijk worden aangesproken, met respect voor de traditie en zonder vervlaking. Ze zoeken samen met de kerkgangers God in onze liturgie en hopelijk blijven wij in deze mensen en hun kinderen God zien. Zo niet worden onze kerken inderdaad fietsenstallingen. Dank u, Jan Becaus, voor uw scherpe blik.

Patrick SWITTEN, via e-mail